

WAT?!

WONEN MET EEN ANDER THUIS Februari/maart 2008

TIJD VOOR:

Fabian voelt
zich eigen kind

Interview met
Minister Rouvoet

over de WAT?!

WAT?! is de enige echte eigen krant van en voor jongeren die wonen met een ander thuis. Voor jou dus, als je bij familie, bekenden of in een pleeggezin woont. WAT?! is voor kinderen van pleegouders en pleegkinderen.

Verschijnt: vijf keer per jaar

Uitgever: De WAT?! is een uitgave van WESP Jeugdzorg

(www.wespweb.nl) en de stichting Mobiel

(www.mobiel-pleegzorg.nl) in samenwerking met het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg

(www.lcfj.nl).

ISSN: 1568-2870

Jongerenredactie:

Jonna Boerkamp, Lukas

Coenraats, Jeffrey Draijer,

Annet, Anja en Derk van der Es,

Kelsey Felix, Ankili de Graaf,

Marit ter Haak, Jolanda Kok,

Stefan Pruijn.

Hoofd- en eindredactie:

Fiet van Beek en

Monique Steenstra

Foto omslag:

Marcel Minée

Vormgeving:

Laurien Stam, Zwolle

Druk:

Boek- en Offsetdrukkerij Offset Service B.V., Valkenswaard.

Redactie-adres:

WESP

Componistenlaan 55a

2215 SN Voorhout

0252 - 372 053

redactie@watkrant.nl

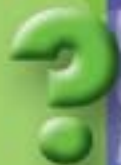
Verzending & distributie:

Mobiel, Zwolle

038 - 422 25 26

© Copyright WESP

www.watkrant.nl

Uit het leven van Anja: twee zusjes voor een dagje

Half zes 's morgens,

midden in de vakantie. Mijn moeder staat naast mijn bed: 'Anja, wakker worden! Ga je mee naar de stad?' Ik ben helemaal verbaasd. We gaan niet vaak naar de stad. En al helemaal niet zo vroeg in de ochtend.

'Ze hebben ons opgebeld van het politiebureau.'

'Huh?.'

'Of er nog twee meisjes bij passen.'

'Hoe oud.'

'Twee en vier.'

'Oww.'

'Kleed je nou maar aan, dan gaan we zo weg.'

Tien minuten later sta ik aangekleed op de overloop. Komt mijn moeder naar mij toe. 'Ga maar weer je bed in, ze komen ze brengen.' Ik weer naar kamer. Slapen lukt niet meer. Ik ga dus maar naar beneden. Mijn moeder is aan het stofzuigen. **Om 6 uur s' morgens!**

Om half 7 stoppen er twee politieauto's voor de deur. Een echte politieauto en wagen met 'Officier van Dienst' erop. 'Oef', zegt mama: 'Ik ben blij dat de burens nog slapen'. De agenten brengen de meisjes naar binnen en zetten ze op de bank. Mijn moeder vraagt of er nog bijzonder dingen zijn. Dat weten ze niet. 'Misschien een stomme vraag' zegt mijn moeder, 'maar hoe heten ze?'

'Uhhh' is het antwoord. Er wordt naar telefoons gegrabbed. Het politiebureau wordt gebeld. Daar weten ze het gelukkig wel. De agenten vertrekken. We geven de meisjes wat te eten. De oudste is boos op de politie. Want die hebben haar uit huis gehaald. Ze schopt overal tegenaan en begint te bijten en te schoppen. Ze wil naar papa; papa zou haar wel komen ophalen. Wij zeggen: 'Papa moet eerst slapen'. Wat moet je zeggen tegen een kind van vier?

Rond 8 uur komt de rest naar beneden en dat zijn er nog al wat. Ik woon bij mijn ouders met mijn broertje en zusje van 12 en 11 jaar. Ook wonen er 3 pleegbroertjes van 13, 9 en 8. Mijn oudste zus is er ook. Zij woont op kamers, maar is nu thuis en

heeft vannacht twee vriendinnen te logeren. We zijn dus met 13 mensen!

De twee meisjes zijn moe en gaan slapen. De een boven in het kinderbedje dat we ook maar ergens van zolder hadden geplukt. De ander valt in slaap voor de televisie op het bed in de kamer.

's Middag zitten we lekker met ze buiten op een oude matras met een laken erover dat we in de tuin hebben gelegd. De telefoon gaat. De voogd van de meisjes vertelt dat ze eraan komen om de kinderen terug te brengen naar de pleeggezinnen waar ze tot voor kort woonden.

Rond half 5 zijn ze er. Even samen koffiedrinken en weg zijn ze. Noodopvang... is dit wat mijn ouders willen? Zo kort kan pleegzorg dus zijn.

De WAT-krant wordt mede mogelijk gemaakt door het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg. Het LCFJ wil landelijk de belangen behartigen van kinderen en ouders in de jeugdzorg. Het doel is om de kwaliteit van de jeugdzorg te verbeteren.

Groeten uit Malta

Jolanda en Lukas van de WAT?!-redactie vlogen naar Malta. Net als allerlei andere mensen die 'iets' met pleegzorg te maken hebben. Het werd een feest van herkenning en verbazing: gaat dat bij jullie zo? Nou bij ons....

'Er waren tien jongeren', vertelt Lukas, 'niet echt veel, maar het was ook vooral een conferentie voor mensen die werken in de pleegzorg'. De conferentie werd georganiseerd door de IFCO (www.ifco.info), een internationale organisatie die ontmoetingen organiseert voor foster care (zo heet pleegzorg in het Engels) around the World. Er waren zo'n 400 deelnemers uit 40 landen op Malta, een eiland in de Middellandse zee met 360.000 inwoners.

Met een voor de gelegenheid gemaakte Engelstalige WAT?!-krant en een power-point presentatie, hebben de WAT?!-redacteuren in een workshop de WAT?! gepresenteerd. En verteld dat die gemaakt wordt door en voor jongeren in pleeggezinnen.

Finse kampen

De redactieleden ontmoetten mensen uit landen als de Verenigde Staten (lees het levensverhaal van Lien op pagina 7), Malta, Finland en Engeland en Tajikistan. Lukas vond dat de pleegzorg in Finland veel op die van Nederland lijkt: 'Ze hebben daar ook een krant voor jongeren en een levensboek.' Een goed Fins idee vindt hij de weekenden (kamp) die ze hebben met een paar pleeggezinnen en alle mensen die erbij horen, dus ook de ouders van de pleegkinderen, broertjes en zusjes en de pleeg-

zorgwerkers. 'Zo krijgen ze meer begrip voor elkaar', aldus Lukas. Een ander leuk idee: een kinderboek voor kinderen van pleegouders om uit te leggen wat pleegzorg is.

Met zijn drieën in bed

Tajikistan. Ooit van gehoord? Jolanda had dat niet, maar juist van de verhalen uit Tajikistan is ze het meest onder de indruk. Ze vertelt dat er veel vrouwen zonder man zijn. Dat komt door de oorlog die ze daar tien jaar geleden hadden en doordat veel mannen gaan werken in Rusland en niet meer terugkeren. Als een vrouw een andere man krijgt, wil die de kinderen vaak niet hebben. Dat heeft met de armoede en werkloosheid te maken. Ze moeten dan naar een tehuis. In zo'n tehuis wonen vaak drie keer zoveel kinderen als waar ruimte voor is. Kinderen slapen met zijn drieën in een bed. Er zijn vijf wc's voor 800 kinderen, twee binnen, drie buiten in de vrieskou. Jolanda: 'Dat kinderen te eten hebben en naar een gezin gaan waar mensen om hen geven, is voor ons normaal. Ik vind de pleegzorg in Nederland niet perfect, maar voor de mensen in Tajikistan is het een droom om zo ver te komen als wij zijn.'

Hey,

ik ben Stefan, nu 17 jaar en al 5 jaar een pleegkind. Ik ben een van de twee nieuwe redactieleden. Ik val meteen met mijn neus in de boter, kon meedoen aan een interview met minister Rouvoet (minister van Jeugd en Gezin).

Daarnaast ben ik erg blij dat er (weer) e-mails ingezonden worden omdat de lezers simpelweg iets kwijt moeten of contact willen leggen. Het is namelijk voor mijn gevoel een onmisbaar element van dit blad om ervaringen uit te wisselen. Nu maar hopen dat er ook reacties op komen!

WATSTRIP
Varkensvlees
LEX DIRKSE

Interview: Marit, Derk, Jeffrey, Stefan, Kelsey, Annet, Jonna, Jolanda, Lukas, Anja.

'Ik heb liever kinderen in pleeggezinnen dan in grote instanties'

Misschien zou minister Rouvoet naar de Landelijke Cliëntendag Jeugdzorg komen. En misschien konden wij hem daar interviewen. We bereiden met de redactie een flinke vragenlijst voor, voor het geval dat... Dan komt het goede nieuws: het interview gaat door! Goed voorbereid zit de bijna voltallige Wat?!-redactie zaterdag 19 januari op de afgesproken tijd klaar in de afgesproken zaal. We weten wie welke vraag gaat stellen en in welke volgorde. Half drie, niemand te zien. Vijf over half, tien over half, kwart voor.....Dan zwaait de deur open en komt minister Rouvoet binnenwandelen.

De minister loopt pas naar de enige vrije stoel in de kring als hij alle redactieleden een hand heeft gegeven. Dan gaat hij zitten. Alle redactieleden stellen zich kort voor. De minister luistert aandachtig en stelt daarna zichzelf voor: 'Ik ben André, minister.' De redactie steekt van wal. 'Waarom bent u naar de Landelijke

Cliëntendag gekomen?' De minister antwoordt: 'Ik ga hier zeker

naartoe, dacht ik, toen ik de uitnodiging had gelezen. In de eerste honderd dagen van het kabinet ben ik overal in het land geweest. Ik heb veel gesproken met allerlei mensen. Zo kwam ik te weten welke problemen er zijn. Ook vandaag ben ik gekomen om te luisteren. Ik wil horen wat goed en niet goed gaat.'

Veel aandacht

We willen graag weten of de minister zelf pleegouders kent. Hij vertelt dat hij al voor hij minister van Jeugd en Gezin werd pleeggezinnen kende in zijn eigen kennissenkring. En waarom is hij zelf geen pleegouder? Dat vindt de minister een mooie vraag. Hij zegt: 'Mijn vrouw en ik hebben het er wel eens over gehad. Maar het zou in mijn situatie niet verstandig zijn. Ik heb zelf vijf kinderen, een drukke baan en mijn vrouw werkt ook voor een deel. Het is al een hele kunst om er voor mijn eigen kinderen genoeg te zijn. Een pleegkind heeft veel aandacht nodig. Bij ons zou het tekortkomen. En dat is niet goed.'

Pleegzorg tot je 18e

Het gesprek krijgt een ernstige toon als we het onderwerp 'pleegkinderen die 18 jaar worden' aansnijden. De hulpverlening stopt dan meestal. Hetzelfde geldt voor de pleegvergoeding. Jongeren

moeten ook hun eigen ziektekosten gaan betalen, en een aangevraagde studiebeurs komt soms pas drie maanden nadat hij in zou moeten gaan. Wat gaat de minister doen om te zorgen dat jongeren niet in een financieel gat vallen? 'Het zou soms beter zijn als de zorg na het 18e levensjaar nog even doorging, bijvoorbeeld om een bepaald hulpprogramma af te maken', antwoordt de minister. 'Toch vind ik dat je ergens een grens moet stellen. Je kunt niet doorgaan tot je 32e.' 'Hoe vult u dat financieel gat dan?', willen we toch weten. 'Het gaat hier om een probleem voor jongeren in het algemeen', zegt de minister. 'Ik zie wel dat het voor pleegkinderen lastiger kan zijn. Zij hebben vaak geen ouders die tijdelijk kunnen bijspringen. Ik vind het dan ook iets om serieus naar te kijken. Ik ga daar niet alleen over. Ik moet dat bespreken met de minister van onderwijs en ook van volksgezondheid. Veel heeft namelijk te maken met de nieuwe zorgverzekeringswet.' Op onze opmerking dat we vinden pleegkinderen gestraft worden als ze 18 worden, reageert de minister met: 'Ze worden niet gestraft, maar ik zie beslist het probleem en ga ermee aan de slag.'

vindt pleegzorg heel belangrijk

Foto's: Fiet van Beek
Tekst: Monique Steenstra

Eigen bijdrageregeling

De eigen bijdrageregeling voor pleegkinderen wordt afgeschaft, hebben we kunnen lezen in het programma Jeugd en Gezin. Wanneer gaat dat echt gebeuren, is onze vraag. Minister Rouvoet legt uit dat dat lastig te zeggen is. 'Het duurt vaak lang voor het zo ver is, omdat het om een wetwijziging gaat.' De redactie wil toch graag een datum! De minister maakt een rekensom en zegt: 'Eind 2009, begin 2010.' 'Maar,' voegt hij er aan toe, 'veel instellingen innen de bijdrage al niet meer omdat ze weten dat de wet veranderd wordt.'

De minister knikt begrijpend als we vragen naar uithuisplaatsingen die met geweld gepaard gaan. Hij zegt dat hij daar een enkele keer bericht over krijgt. En dat het een heel onplezierige situatie is.

Meer pleeggezinnen

We willen graag weten wat de minister allemaal voor pleegkinderen gaat doen. De minister vertelt over zijn programma 'Alle kansen voor alle kinderen' en zegt: 'Ik heb liever kinderen in pleeggezinnen dan in grotere instanties. Er moeten meer pleeggezinnen komen. Ik geef daarom geld voor campagnes voor meer pleeggezinnen.' Dat roept bij ons de reactie op dat pleeggezinnen soms niet worden benut. De minister zegt: 'Daar heb ik niet direct zicht op. Wat ik er wel over kan zeggen is dit: een goede 'match' is heel belangrijk. Het moet klikken tussen het kind en de pleegouders. Ik vind dat je zorgvuldig moet zijn in het zoeken van een passend pleeggezin. Voor allochtone kinderen is dat nog eens extra belangrijk. Het 'matchen' kan voor hen lastiger zijn. Denk maar aan de situatie waarbij je een moslimkind in een katholiek gezin zou plaatsen.'

Minister Rouvoet met het redactie-team van de WAT?!

'Maar', zegt hij ook, 'in het belang van het kind, moet je soms even doorzetten. Als een kind tegen de wil van de ouders uit huis geplaatst wordt, is dat niet alleen een zaak van de politie. Er moet altijd iemand van een instantie bij zijn.'

Derde landelijke cliëntendag

En nu doorpakken!!! Dat was het motto van de derde landelijke cliëntendag. Jongeren en ouders uit jongeren en cliëntenraden kwam een dag in Utrecht bij elkaar om ervaringen uit te wisselen. Er werden tips verzameld en goede voorbeelden doorgegeven. Hoe krijg je het voor elkaar dat hulpverleners meer luisteren naar cliënten?

Daar ging het de 150 aanwezigen om. Er kwam ook hoog bezoek: Minister Rouvoet van Jeugd en Gezin kwam zijn oor te luisteren leggen. Voor de WAT?!-redactie een goede gelegenheid om hem eens aan de tand te voelen. De landelijke cliëntendag werd georganiseerd door het Landelijk Cliënten Forum Jeugdzorg (www.lcfj.nl).

De minister vertelt dat het gebrek aan allochtone pleeggezinnen hem bezig houdt. 'Ik ben veel aan het praten met instanties en deskundigen. Zo was ik vorige week in Amsterdam bij imams. In allochtone gezinnen leeft het beeld dat jeugdzorg kinderen bij je weg haalt. Door te praten met de imams, wil ik zorgen dat zij met hun achterban gaan praten. Zij kunnen veel meer dingen bereiken dan ik.'

Laatste vraag

Oei, de tijd is om. Maar we hebben nog één vraag! De minister zegt dat we die gewoon moeten stellen. 'Wat vindt u van het feit dat er zo weinig naar jongerenraden wordt geluisterd?' De minister antwoordt: 'Als dat zo is, is dat jammer. Instanties doen zichzelf tekort als ze niet naar jullie luisteren!'

Dan is het gesprek echt afgelopen. De minister zegt dat hij het een goed interview vond! Dat zal hij later in de grote zaal nog twee keer herhalen. De redactie biedt hem een WAT?!-krant en een T-shirt aan. En natuurlijk willen we dattie hem aandoet! De minister trekt spontaan zijn jasje uit. Het shirt gaat aan en een groepsfoto wordt gemaakt...

Fabian is 16 en kan zich niet herinneren dat hij ooit ergens anders heeft gewoond dan in zijn pleeggezin. Het is dat hij er anders uitziet, maar anders zou je nergens aan merken dat hij niet bij zijn echte ouders woont. Als hij aan iemand vertelt dat hij ook nog andere ouders heeft, wordt er raar opgekeken. Zijn pleegouders en pleegzus voelen 'eigen'. Het is allemaal heel gewoon.

'Ik woon vanaf mijn eerste levensjaar in dit gezin. Mijn moeder kon niet voor mij zorgen. Ik werd al voor mijn eerste verjaardag uit huis geplaatst. Eerst in crisisopvang en toen in dit gezin. Ik heb twee halfzusjes, zij wonen bij mijn moeder en een halfbroer, maar die ken ik niet. Mijn vader heeft twee kinderen, die ik ook niet ken. Mijn pleegouders hebben één eigen kind, Jolanda en ik heb een klein zusje van twee jaar, net als ik een pleegkind. Zij blijft ook voor altijd. Mijn echte vader komt uit Suriname en je ziet dus aan mij dat mijn pleegouders niet mijn echte ouders zijn. Met mijn moeder heb ik af en toe contact, met mijn vader helemaal niet. Het contact met mijn moeder vind ik wel leuk maar ook raar. Wij zijn dan gewoon thuis bij mijn moeder en we praten over allerlei dingen.'

Familie

'Ik voel me gewoon eigen kind in mijn pleeggezin. Ik weet niet anders. Mijn pleegouders voelen als mijn ouders. Mijn pleegzus voelt als een echte zus. We zijn samen opgegroeid. Mijn kleine pleegzusje zie ik ook als een eigen zusje. Als hier een pleegzusje of broertje tijdelijk komt wonen voelt dat wel anders. Dat zijn pleegkinderen en die gaan ook weer weg.'

Raar

'Als ik iemand vertel dat ik een pleegkind ben, kijken ze wel raar op. Ik heb het een paar keer op school verteld, daar heb ik geen moeite mee. Het is gewoon eerlijk. Ze stellen dan vragen over mijn echte ouders maar ze kunnen het zich niet echt voorstellen. Met sommigen op school praat ik er niet over omdat ik weet dat ze het toch niet begrijpen. Mijn leraren weten niet dat ik een pleegkind ben en ze hoeven dat ook niet te weten. Mijn moeder is uit de ouderlijke macht ontzet en mijn pleegouders mogen dus alles ondertekenen op school.'

Komen en gaan

'Ik kan goed met mijn grote zus opschieten. Als ik ergens mee zit ga ik eerder naar haar dan naar mijn pleegouders. Ik merk nooit dat mijn (pleeg)ouders verschil maken tussen Jolanda en mij. Soms heb ik het idee dat de pleegkinderen meer aandacht krijgen dan ik. Maar ze hebben soms wat meer aandacht nodig. Dat vind ik wel eens moeilijk. Ik zou wel graag leeftijdgenoten als pleegkinderen hebben. Ik voel me geen pleegkind. Pleegkinderen komen en gaan. Ik blijf. Ik voel me eigen kind.'

Suriname

'Ik vind het niet lastig om twee stellen ouders te hebben. Ik zie mijn moeder misschien drie keer per jaar. Van de verdere familie ken ik alleen mijn zusjes. Ik zou best eens naar Suriname willen om de familie van mijn vader te leren kennen. En ook het land. Mijn moeder en mijn zusjes komen ook wel eens hier bij mij thuis op bezoek. Het is heel leuk om te laten zien waar ik woon. Mijn oom van vaderskant is ook op bezoek geweest.'

Platteland

'Ik woon heel graag in deze omgeving, midden in de natuur. Het volgende dorp is vijftien kilometer verderop. Ik vind het geweldig. Het is soms wel lastig om naar mijn vrienden te gaan. Mijn ouders brengen mij dan met de auto en mijn zus komt me ophalen. Mijn hobby is voetballen. Ik zit ook op een voetbalclub in het dorp. Ik heb in de vakantie als bijbaantje het huis van mijn ouders aan de buitenkant geschilderd. We hebben een grote tuin en ik ben nu aan het snoeien. Ik spaar voor een brommer.'

Medelijden

'Ik heb geen medelijden met mezelf en ik heb nooit gemerkt dat andere mensen mij zielig vinden. Ik ben blij dat ik bij mijn moeder ben weggehaald. Ik zou een rotleven hebben. Ik vind dat ik geluk gehad heb. Ik wil wel altijd contact met mijn moeder en zusjes blijven houden.'

Het leven van Lien

Toen ik 5 jaar oud was, werd mijn moeder in de gevangenis gestopt. Ik ging eerst naar een crisispleeggezin. Ik voelde me als een gevangene. Ik voelde me ontzettend alleen en wilde alleen maar huilen.

Ik herinner me nog goed wat er gebeurde, die dag dat ik weg werd gehaald bij mijn moeder. We werden wakker, ontbeten en keken TV. Om half 12 werd er op de deur geklopt. Er stond een jongen van een jaar of 12 jaar aan de deur. Mijn moeder liet hem binnen en stuurde mijn kleine broertje en mij naar de keuken. Toen mijn broertje een glas water ging halen, opende ik stiekem de deur en gluurde naar binnen. Ik zag mijn moeder die jongen drugs geven. Ik raakte in paniek, gooide de deur dicht en haalde diep adem. Ik herinnerde me verder niks meer behalve dat mijn moeder in een politieauto moest en een agent zei dat de buurman de politie had gewaarschuwd.

Ik voelde me zo boos maar ook opgelucht. Ik werd met een auto naar een huis van vreemde mensen gebracht. Ik bleef daar een paar dagen. Daarna werd ik overgebracht naar een ander pleeggezin. Maar dit was heel anders. Voor het eerst in mijn leven voelde ik mij veilig in een warm gezin. Het was alleen een crisisplaatsing voor een paar dagen maar het was heerlijk daar. Ze waren zo aardig tegen mij. Ik mocht daar in bad en voor het eerst in mijn leven namen ze mij mee uit winkelen. Op een gegeven moment vroegen ze mij of ik samen met mijn broertje bij hun zou willen blijven. Vanaf die dag veranderde ik in een aardig kind en noem ik hen 'moeder' en 'vader'. Ik denk dat het beter is om in een pleeggezin te wonen dan bij je (echte) ouders die je dag in dag uit pijn doen. Ik houd van mijn pleeggezin en zal dit altijd blijven doen. Ik hoop dat ik op een dag mijn moeder kan vergeven voor wat zij gedaan heeft omdat ik hoe dan ook van haar houd.

Lien, 16 jaar, woont in de Verenigde Staten en vertelde haar verhaal op de pleegzorgconferentie in Malta, zie ook pagina 3.

Zomaar

een WAT?!lezer

ik ben...

Yvonne, 15 jaar

Ik woon al bijna 12 jaar in mijn gezin. Ik noem ze eigenlijk nooit pleeggezin.

Ik heb een (pleeg)broer van 20 jaar.

Ik zie mijn pleegfamilie als mijn familie. Ik houd heel veel van ze allemaal.

Mijn (pleeg)oma is een echte vriendin van mij. Ik ga daar heel vaak naar toe.

Ik wil later gaan werken in de bejaardenzorg. Ik vind het heel leuk om oudere mensen te helpen en dingen voor ze te doen. Daar hoort ook lekker samen kletsen bij.

Mijn hobby's zijn dieren. Ik doe vrijwilligerswerk op een kinderboerderij. Ik maak hokken schoon en ik knuffel veel met alle dieren. Er zijn gelten, cavia's, ratten, twee koeten, konijnen, eenden en nog veel meer.

Ik heb de redactie gemaaild omdat ik graag in contact wil komen met andere pleegkinderen. Ik ken helemaal geen pleegkinderen. Ik wil graag weten hoe andere pleegkinderen leven. Ik heb alle nummers van de WAT?! bewaard.

In dit nummer geen mail van Terry Bull. Hij zit te blokken voor school. Volgende keer is ie er weer.

JiP zomerkamp

zoekt leiding en deelnemers

De stichting JiP (jongeren in pleeggezinnen) organiseert dit jaar voor de 17e keer een zomerkamp voor kinderen die in een pleeggezin wonen. Het is van 20 - 25 juli. Er kunnen zo'n 35 jongeren mee. Het kamp is bestemd voor pleegkinderen maar ook voor de broers en zussen uit een pleeggezin. Een JiP-kamp zit boordevol ontspannende en inspannende activiteiten: sporten, disco, luieren, workshops, dans, muziek en ga zo maar door. Maar natuurlijk ook nieuwe vrienden ontmoeten, ervaringen uitwisselen, frustraties van je af praten en merken dat je niet de enige bent die in een pleeggezin woont. Er is veel tijd voor elkaar, lol en plezier. Als je wilt weten of het wat voor jou is, kijk dan op www.stichtingjip.nl. Er staan ervaringen van jongeren op die al eerder meegingen. Je kunt je ook via deze website opgeven.

De Jippers zijn ook nog op zoek naar een paar vrijwilligers die als leiding mee willen gaan. Als je minstens 20 bent, studeert of met jongeren werkt, goed bent in contacten, affiniteit met de doelgroep hebt en in een gesprek met de JiP wilt nagaan of het wat voor je is, neem dan contact op via de website of bel met Koen Melis: 06 - 461 995 13

TIJD VOOR

TIJD VOOR

Hallo redactie,

Ik woon sinds mijn elfde in pleeggezinnen. Ik woon nu 10 maanden in het pleegezin dat waarschijnlijk mijn laatste is. Bij de andere gezinnen ben ik zonder pijn afscheid weggegaan, en dat wil ik niet nog eens. Nu ben ik volgend jaar dus 18. Ik ben echt bang voor hoe dat gaat, gewoon omdat ik sowieso hun eerste pleegkind ben en we allemaal niet van zo'n afscheid weten. Eigenlijk wil ik helemaal geen afscheid nemen, en ze gewoon blijven zien zoals dat normaal gesproken gaat. Toch lijkt me dat heel vreemd. Ik zou graag weten hoe dat met anderen gegaan is en hoe anderen die net als ik in deze situatie zitten, er over denken.

Groetjes,
Amanda, 17 jaar

Hallo,

Wij doen thuis aan crisispleegzorg en hebben al een paar keer een pleegkindje gehad. Nu hebben we ongeveer een half jaar geleden een pleegkindje van 9 jaar gehad waar ik best goed mee kon opschieten. Natuurlijk hadden we wel eens ruzie maar ik begon toch erg van haar te houden. Het klikte niet alleen met mij, maar ook met de rest van het gezin. Normaal is crisisopvang voor ongeveer drie maanden maar dat meisje bleef veel langer. Na ongeveer iets meer dan een jaar hoorde ik dat ze weg moest. We bleven namelijk wel een crisisgezin... Ik heb wel gezegd dat ik het niet wilde maar ze kon gewoon niet blijven. Nu komt ze eens in de zoveel maanden wel eens een weekendje terug maar ik mis haar eigenlijk wel vaak, vooral als ik verdrietig ben. Vaak kwam ze als ik huilde naar me toe om me te troosten. Ze was echt een schatje. Ik kan er niet voor zorgen dat ze terugkomt, maar misschien kan ik wel iets doen voor haar of andere kindjes die niet meer bij hun ouders wonen.

Weten jullie hoe ik dat moet doen?

Suzanne, 15 jaar

TIJD VOOR

TIJD VOOR

TIJD VOOR

TIJD VOOR

TIJD VOOR

Effe opluchten

Morgen komt Sam kerst bij ons vieren. Mijn ouders zijn pleeggezin en we hebben 6 kinderen: 2 eigen kinderen en 4 pleegkinderen. Een van die pleegkinderen is Sam. Hij woont al vanaf zijn geboorte bij ons en is nu 5 jaar. In die tijd heb ik een hele hechte band met hem gekregen. Dit komt ook omdat het een moeilijk handelbaar ventje is. Hij heeft iets in zijn hoofd dat niet helemaal goed is. Dat is wel vaker bij pleegkinderen, dit komt dan waarschijnlijk door veel drugs- en alcoholgebruik door zijn eigen ouders. Soms kan ik zo boos op al die ouders worden die dat hun kind aandoen!!!

Veilig

Maar goed, als Sam een boze bui heeft, gaat hij echt finaal door het lint. Zo erg dat we hem op zijn kamer moeten zetten en dat de deur op slot gedraaid moet worden. Dan sloopt hij heel zijn kamer. Hij is een keer met een kastje bijna door zijn deur heen geramd! Hij heeft toen medicatiedruppels gekregen die hem wat rustiger maken en dat helpt soms ook niet altijd hoor! Ik heb dus een hele hechte band met hem omdat wij vaak samen iets leuks doen en we ook lekker kroelen. Maar voor de anderen pleegkinderen is het ook niet veilig want die wil hij ook regelmatig slaan en veel ruzie maken. Nu hebben we besloten dat Sam na 5 jaar naar een medisch kinderdhuis gaat. Dit was voor ons natuurlijk heel moeilijk!

Afscheid

Twee weken geleden hebben mijn ouders hem weggebracht. Toen mijn moeder wegging en mijn vader ook weg wilde gaan, begon Sam heel hard te huilen. Mijn vader werkt veel en heeft eigenlijk nog niet veel afscheid van Sam kunnen nemen terwijl wij dat al dagentlang konden. Dus toen Sam zo begon te huilen zat het bij papa toch ook wel hoog. Ik vond dat echt zielig en voor papa en voor Sam natuurlijk!

Gezinsvoogd

Dan heb je ook nog die gezinsvoogd. Die heeft tegen dat tehuis gezegd dat wij echt van Sam af wilden en hem nooit meer wilden zien. Nou daar klopte dus geen ene f*ck van!! Dus toen moesten mijn ouders met die leiding gaan praten over wanneer Sam weer bij ons mocht komen logeren. Het liefst hadden we hem natuurlijk met kerst bij ons maar als het dan met het terugbrengen weer zo'n moeilijk afscheid zou worden..

Dus hebben we aan de leiding gevraagd of die konden beslissen of het goed was voor Sam. Vandaag belden ze op dat Sam met kerst 2 nachtjes mag komen logeren!! Dit vinden we natuurlijk allemaal heel leuk. Nu maar hopen dat hij er goed op reageert.

Ik hoop dat jullie dit verhaal een beetje begrijpen want ik moest het echt even aan iemand kwijt want die gezinsvoogd daar wil ik niet mee praten. En ik heb ook niet echt goede vrienden/vriendinnen waar ik het aan kan vertellen. Misschien zijn er andere kinderen die met mij in contact willen komen? Dan kunnen we dingen bij elkaar opluchten.

xxNicoléxx (13 jaar)

TIJD VOOR JOUW REACTIE OP EEN VAN DEZE MAILTJES? Stuur je reactie naar redactie@watkrant.nl.

Dan zorgen wij ervoor dat ze bij de juiste personen terechtkomen.

Wil je nog mee evaringen van jongeren lezen? Kijk dan op het forum van de WAT?! (www.watkrant.nl).

Als je zelf mee wilt praten, meld je dan even aan.